

konskih ust, a čim bolj sta si oddaljena mož in žena po duhu in po krvi, tem neznosnejše mora biti življenje.

Mogoče mi bo kdo očital, da nisem pravična, ker bičam samo naše fante, češ, Bog zna, ako jej sami ni že zmešal glavice kakšen German! . . .

Oprostite, a prosim, kedor se čuti prizadetega, naj bo že možkega ali ženskega spola, to mi je vsejedno, trka naj si z vso močjo in s celo pestjo po pregrešnih prsih, priznavaje — mea culpa . . . , končno pa naj se dvigne, zaupno zroč v bodočnost, oklepajoč se gesla: Zmotljivost je človeška dedščina, poboljšanje in popolnjevanje samega sebe pa Božja!

Na zdravje!

Tat.

»Hudoben tat odnesel
Meso je, lonec meda,
Oh, da bi ga prijeli!«
Tožila je soseda.

»Oj mamica soseda!«,
Na tihem sem dejala,
»Meso in lonec meda,
Tatvina to je mala.

A meni se nedavno
Vse huje je godilo,
Srce ukradel ljubec
S tatinsko mi je silo. — «

Kristina.

V spominsko knjigo.

Ko boš mordá čez nekaj let
Spominsko knjigo brala spet,
Boš zrla v nji še slike iste —
In rada brala mnoge liste!

A mnog, ki cvete risal je,
V spomin ti zapisal je,
Zabljivosti tedaj zapisan . . .
Iz knjig življenja — bo izbrisan!

Bogomila.

